Andreea Dumitraşcu - Paradisul Persefonei

Tocmai ce visam la ciuperci ornate cu ciocolată şi sirop de arţar. Mai apoi, o pădure verde pe care curg, de undeva de departe, râuri de lapte cu cafea şi frişcă. O masă mare, rotundă, în mijlocul poienii, cu două scaune sau mai multe. Un yak mergând alene pe lângă copacii înalţi, mai înalţi decât clădirile new-yorkeze şi un ceas pe jos, pierdut printre firele de iarbă, ca să mai pot ţine cont de ora pământeană. O stea mare, asemenea soarelui, să se vadă pe cer, de fapt, mai multe, ca atunci când priveşti norii, să poţi zări liniştit, bile mari de gaz în jurul cărora orbitează multe, multe planete. Un spectacol astronomico-nocturn. Lângă masă, pe undeva prin apropierea unor stânci, o bibliotecă mare, cu operele lui M. Eliade şi alţi scriitori. Multe caiete şi creioane; altfel, ce ar însemna Paradisul fără a putea şi a avea pe ce să scrii fiecare gând fericit? Continuu, să ruleze la un radio ascuns printre licheni şi trupurile mlădioase ale copacilor, numai cântece finlandeze. Pe un munte, în spatele bibliotecii, un dulap cu o întreagă garderobă, de unde ai putea să alegi oricând ceva diferit, un dulap magic, miraculos care să te ajute să găseşti imediat hainele potrivite: azi, o pălărie neagră ca de vrăjitoare, cu o rochie roşie cu dantelă neagră, mâine o cămaşă neagră, cu un model alb, poimâine cizme lungi, un palton şi cercei negrii; o oglindă mare unde să te aranjezi şi să afirme la sfârşit: “Excelentă alegere astăzi.”. O cameră, cu o uşă magică, în scoarţa unui copac gros şi noduros, în care să fie o rochie albă, cu corset negru şi cu o fundă mare şi neagră, cu mânuşi albe cu dantelă neagră şi o pereche de pantofi albi, un patefon, discuri, o carte deschisă la pagina patruzeci şi nouă, un candelabru imens, trei sute de lumânări aruncate pe podea, doi trandafiri veştejiţi într-o vază vişinie.

Pe un deal, cu ciuperci roşii ce mişună de colo-colo, un Dorian Gray ca o statuie, razele lunilor şi sorilor cereşti luminându-i pletele. Să ai un demon în Paradisul tău e de o sublimă şi fermecătoare frumuseţe. E adevăratul Paradis. Un Dorian Gray, iar pe o măsuţă de lemn, lângă el, atunci când stă cu privirea-i pierdută în zare, când, îmbrăcat în hainele sale ale secolului XIX, cutreieră Paradisul meu, pe măsuţa aceea, o farfurie cu model negru pe margini zace împietrită în timp, plină de brioşe cu ciocolată, brioşe nici prea mici şi nici prea mari. Norii care se apropie şi care îi dau de gândit statuii mele vii, norii albi cern zăpadă, dar ea se topeşte repede, şi nu e nici frig şi nici cald; rămân doar urme de rouă pe iarbă şi nimic mai mult. Apoi Dorian Gray face câţiva paşi înainte şi înapoi, merge gânditor, mă priveşte zâmbind şi demonul din el păleşte în faţa rochiei albe cu corset negru…

Dintr-o vizuină, doi ochi mă privesc continuu, iar când mă uit la cer şi văd că se înserează, un urlet ca de lup mă-ntâmpină îndată. Îmi place să dezleg mistere sau să-ncerc măcar, iar Paradisul meu este plin de întâmplări stranii şi neverosimile şi totuşi le fac faţă. Dintre munţi, călătorind cu yakul, aud răsunetele cântecelor vechi, nordice, şi, de acolo, dintre dealuri verzi, se mai zăreşte spuma cafenie a laptelui ce curge la vale. Yakul meu cel alb rage; vede oile pribege printre copacii cu ramuri dese, zburând şi zburdând. Yakul meu alb are breton şi ochi negrii şi de câte ori îl mângâi pe bărbie se tăvăleşte naiv în iarbă. Când ceasul pământean arată miezul nopţii, Dorian Gray se prăbuşeşte în mijlocul „spectacolului”, schimbă discul la patefon, iar eu îmi schimb garderoba; îmi iau rochia roşie…

Citeşte mult Dorian Gray dar nu scrie niciodată. Cade într-un somn dulce de nu-l mai pot trezi decât cu ameninţarea că îl voi alunga din Paradis; însă, el nu ştie că dorinţele mele în ceea ce-l priveşte sunt nerealizabile. Nici măcar nu văd pe pereţii imaginari că scrie ceva de Dorian Gray. Nu ştiu cum a apărut aici, în lumea mea şi în visul meu, înlănţuit în magia Paradisului.

Am cerut fericire şi frumuseţe şi îndată statuia aceasta, luminată blând, m-a privit şi mi-a zâmbit. Nu m-a atins niciodată; nu ne-am luat de mână, nu i-am mângâiat părul să văd cât de real este. Însă, pentru mine şi pentru Paradisul meu, Dorian Gray este „ingredientul care completează poţiunea”.

Când pe planeta pământeană, cea care de-aici nu se vede, este dimineaţă, Dorian Gray vine de la râu cu o cană albastră – ca aceea pe care o spărsesem cu mingea când eram mică – plină de lapte cu cafea şi frişcă. Bea pe nerăsuflate jumătate, apoi o lasă pe masa de lemn şi mă îndeamnă cu privirea să servesc. Abia atunci îmi dau seama că am mânuşile de piele neagră şi nu pot apuca prea bine cana; o refuz căci garderoba mi-e aleasă azi. Eu şi Dorian Gray nu vorbim; ne înţelegem prin gesturi şi privindu-ne. Dacă mi-ar spune ceva vreodată, ar dispărea, şi el încă nu ştie şi nici nu am cum îi spune. Ştiu bine că Paradisul nu are să piară, atâta timp cât yakul meu alb trăieşte, cât Dorian Gray nu-mi vorbeşte, şi cât copacii cresc şi tot cresc, adică voi rămâne în Paradis pe veci.

Mulţi călătoresc pe-aici şi toţi mă salută respectuos, şi Eliade, şi Einstein; fac reverenţe în faţa dânşilor şi îmi mângâi yakul pe bărbie.

Am un zmeu din hârtie colorată şi un balon cu aer cald. Îi folosesc pentru a merge din loc în loc, pentru a vedea oile îndeaproape. Dorian Gray niciodată nu vine cu mine. Îi e teamă că Paradisul îl va duce departe de mine; pe lângă toate acestea, are nevoie să mediteze. I-am arătat zilele trecute un studiu despre meditaţia ascetică, scris de Eliade, dar a negat concepţia scriitorului. E de o frumuseţe rară, Dorian Gray. Nu ştiu cum de a fost creat aşa; nu seamănă cu alţii pe care îi cheamă la fel. Nici măcar nu e numele său, iar eu nu l-am creat şi nici nu l-am adus aici. Nici el nu a venit. Paradisul l-a adus.

Am mers astăzi mai departe decât mi-aş fi închipuit. O oaie albă, cu blană deasă şi lungă, a mers în dreapta mea tot timpul. Am încercat să vorbesc cu ea, însă, nu m-a putut înţelege. Paradisul meu ar trebui să fie aşa cum eu mi-l doresc; să pot vorbi cu animalele, să mă pot îndrăgosti de Dorian Gray şi să îi vorbesc. Să mă întâlnesc cu Eliade atunci când vreau şi să nu plece yakul de lângă mine când trebuie să bea apă din castronul meu. Am călătorit cu oaia, căreia i-am spus Flamèure, până ce am dat de brazii scunzi din fundul pădurii. Un cântec tradiţional norvegian plecă dintre munţi şi se coboară până aici, la poalele lor. Păreau a fi barzi în spatele castelelor de copaci, şi aceşti poeţi păreau rupţi din Paradis. Vedeam, călcând cu paşi grei, obosiţi, un bard, cu căciula roşie şi barba cenuşie, cum venea dintre stânci şi cascade de lapte cu cafea şi frişcă, spre mine şi Flamèure. Un sunet se unduia pribeag, te îndemna să te culci pe patul de verdeaţă, să mângâi oaia albă între urechi, să o priveşti în ochi şi să te gândeşti la Dorian Gray. Apoi, cădeai într-un somn adânc, din care nu te mai trezeai.

- Ziua bună, domniţă. Mirobolantă rochie.

Acum mă priveam, într-o oglindă închipuită, ciobită la colţuri, brăzdată de un contur negru. O rochie diafană, de-un roşu neted, o rochie de prinţesă captivă-n turn.

- Ziua bună, domnule. Ce vă aduce acasă la mine?

Începu să râdă cu poftă; un râset nebunesc, ilar.

- Ţinutul acesta al zânelor este casa domniţei?

Nu-şi putea stăpâni hohotul înfricoşător. Părea sadic, intrigant, de-o nebunie cumplită.

- Da, aici locuiesc. Cu Flamèure – îi arătai oaia – , cu yakul meu şi cu Dorian Gray. Mai aud câteodată poeţii şi cântecele finlandeze dar sunt prea departe, dincolo de munţi şi ciuperci.

- Şi ţara magică a Persefonei? Se întinde tocmai de dincolo de munţi, unde este şi castelul ei, şi până dincolo de lacuri.

Îmi arată cu ochiul minţii, lacuri de cristal, lacuri de argint, presărate cu fulgi de zăpadă şi ţurţuri înalţi de gheaţă albastră.

- Persefona? Cine este?

- Ah, ah, domniţa mea, biata de ea. Catuu a răpit-o acum patru sute de ani. A aruncat-o în temniţă, a ordonat dragonilor să o păzească şi oilor să o slujească.

Mi-am continuat drumul alături de Flamèure şi de misteriosul bătrân cu barba de cenuşă şi ochii de iarbă. Mi se părea atât de cunoscut încât l-am îndemnat să-mi spună cine i-a rănit inima. Era trist, ireal de nostalgic, cu o privire pierdută până dincolo de piesele mari de şah pe care Dorian Gray le aranja. Peticele de iarbă se mişcau pe dealuri, ajutate de cârtiţe.

- Te cunosc.

- Iubito, eu sunt. Sunt pretutindeni… Am fost lângă tine încă de la început. Nu ai vrut să mă vezi sau acum nu mă înţelegi? Persefona? Persefona e o himeră ca toate acestea… deşi e Paradisul ei. Am păşit împreună în el, haide să plecăm acasă.

Creşteau căpşuni nebănuite printre copaci, printre iarbă, printre ciupercile mişcătoare. Îmi luă mâinile şi mi le sărută. Cerul lua culori stranii, sângerii şi albe, îmbălsămat cu un aer mistic, misterios. Un ţipăt prelung, pesemne al Persefonei, zburda printre crengi, tăia stâncile şi se pierdea în ecouri lungi, tăioase.

- Un Romeo şi-o Julieta. Mereu mi-a placut Shakespeare, iubitule. Să-l chemăm?

Voia şi el să-i vadă pletele brune. Apăru îndată dramaturgul, pe un inorog alb, frumos, cu o stea neagră sub corn. Ne salută, făcu o reverenţă şi dispăru printre roiurile de fluturi argintaţi.

- Mergem spre Persefona. E-nchisă-n turn, iubito. Iar Dorian Gray e singur.

Recunoşteam toate acestea. Le trăisem cândva, mai demult, însă, le uitasem. Acum mi le reînchipuiam, cu detaliile false, îmbunătăţirile de rigoare.

Urcăm pe yak şi călătorim, călătorim, peste oceane de lapte, zburăm printre păsări de-un frumos colorit, şi recitim numeroase florilegii. Cântăm, deşi suntem tăcuţi, vorbim deşi ne privim; ne iubim. Şi într-alt vis, puţin mai iluzoriu, eram probabil căsătoriţi la o biserică frumoasă, cu intrarea spre nord, cu trandafiri şi dragoste.

Ajungem grăbiţi, ajungem târziu, se înnopta aici, în Paradisul Persefonei şi noi o vedeam captivă, Dorian Gray gravându-şi lacrimile în pielea lui de catifea. Fugi spre turn, luă frânghia din poşeta agâţată de gâtul mătăsos al yakului şi o salvă pe frumoasa brunetă din castel. Oile

toate porneau către ei, într-o goană nebună, fluturii îi învăluiau cu aripile fragile, diafane, iar rochia ei roşie trimitea valuri de păsări în tot ţinutul. Marea de lapte cu cafea şi frişcă zăcea tăcută în depărtare, sclipind în lumina neverosimilă a iubirii lor. Fuseseră despărţiţi prea mult, şi nu se iubiseră până atunci ca în momentele astea. I-am lăsat pierduţi în cenuşa veacului lor.

- Iubito, să ne întoarcem. Uite, florile se întorc după noi. Trandafirii tăi multiubiţi şi yakul tău drag.

I-am mângâiat părul blond şi o ploaie pură, translucidă, vuia înnebunită, gata să inunde; dar nu-mi păsa. Plecam din Paradis, căci nu îmi mai aparţinea. Nici măcar oglinda cu ramă neagră, nici cărţile din bibliotecă. Mai aveam yakul, rochia albă din camera scorburoasă şi pe el. Îmi clădeam un alt Paradis, în care lucrurile lumeşti îl evocau necontenit în existenţa lor subită şi subtilă.

Ne îndepărtam de munţi, de dealuri, luam ceasul cu ora pământeană şi speram să ne întoarcem. Visul sau dorinţa mea nu mai aveau nici cea mai infantilă influenţă. Scăpărau şi bilele gazoase agăţate de eter printre norii mari, grei, de cupru topit. Aşteptam cel din urmă vals, cel din urmă bard să ne cânte un ultim poem melancolic.

Un ţipăt lung, lung, se porni dintre stânci, urmat de vorbele lui Dorian Gray:

- Te iubesc, Persefona.

…Şi noi am ajuns pe Pământ.